

denne enten hele Gaarden eller nogen Deel af dens Tilliggende, være sig Ager, Eng, Tørveffjær eller deslige, samt til imod hans Villie at lade Gaarden udflytte, medmindre dette skeer som Følge af en Gaarden overgaaet Ildbrand eller i Tilfælde af Udskiftning, skal ogsaa gjælde med Hensyn til de Gaarde, der efter denne Lovs Kundgjørelse gives i Forpagtning i Overeensstemmelse med Frd. af 15de Juni 1792 § 11.

§ 7.

Enhver Overenskomst, hvorved Forpagteren skræfter sig de i denne Lov fastsatte Rettigheder eller hvorved paa anden Maade klarligen tilsigtes at omgaae hvad deri er fastsat, er ugyldig.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Medens Fæsteforholdet efterhaanden ad Lovgivningsveien er blevet ordnet ved en Række Bestemmelser, ved hvilke der i Bondestandens Interesse er paalagt Ejerne af Bøndergaarde mangehaande Indskrænkninger i Raadigheden over deres Eiendomme, have de ved Frd. 15de Juni 1792 § 11 hjemlede langvarige Bortforpagtninger tidligere været saagodisom upaaagtede af Lovgivningsmagten, hvilket maa antages at hidrøre fra at dette Brugsforhold i lang Tid og egentlig lige indtil det sidste Decennium ikkun blev benyttet i et yderst ringe Omfang. Efterat imidlertid Lov af 19de Februar 1861 ved en Række for Godseierne hyrdesfulde Bestemmelser yderligere har skærpet Fæstelovgivningen til Fordeel for Fæsterne og deres Efterladte, ere Bortforpagtninger efter Frd. 15de Juni 1792 § 11 stedse hyppigere blevne anvendte, og det derhos saaledes, at Godseierne, støttende sig til Lovens Ord, frit have kunnet aflutte Forpagtningcontracter om deres fæstledige Bøndergaarde paa saadanne Vilkaar, om hvilke de med Brugerne have kunnet forenes, uden at de i saa Henseende, alene med Undtagelse af den særegne Begrænsning med Hensyn til Brugsforholdets Varighed, have været underkastede nogen videre Indskrænkning og navnlig ikke de strenge Regler, som ifølge Fæstelovgivningen komme til Anvendelse baade ved Forholdets Stiftelse, under dets Bestaaen og ved dets Ophør. Uholdbarheden af en saadan Retstilstand, hvorefter Godseierne have en ved Lovgiv-

ningen selv hjemlet Afgang til at dispensere sig fra de fleste og vigtigste af de Bestemmelser, som Lovgivningsmagten med Bondestandens Bedste for Die har fundet det nødvendigt at fastsætte, er formeentlig indlysende, og der har derfor nu, da hin Afgang, som bemærket, benyttes i et stedse videre Omfang, forekommet Regjeringen at være al Opfordring til at begrænde den omhandlede Forpagtningsret saaledes, at den ikke længere kommer i aabenbar Strid med Fæstelovgivningens Aand og Hensigt. Et dertil sigtende Skridt er vel allerede for kort Tid siden gjort, nemlig ved Loven af 25de Juni d. A., som deels ophæver Retten til at bortforpagte fæstpligtige Bøndergaarde paa to eller flere Personers Livstid og deels forbyder Godseierne at gjøre sig de fremdeles tilladte Forpagtninger paa 50 Aar yderligere frugtbringende ved, ligesom ved Gaardes Bortfæstning, af Forpagteren at betinge sig Indfæstning eller Recognition ved Gaardenes Overtagelse; men de mellem de tvende Arter af Brugsforhold fremdeles bestaaende Uoverensstemmelser ere baade mange og betydningsfulde. Saaledes gjælde de i Frd. 8de Juni 1787 og 9de Marts 1838 samt Lov af 19de Februar 1861 givne Bestemmelser om Fæstegaardes Overtagelse og Aflevering ved en formelig Synsforretning, om Fæstes Forbrydelse samt om Fæsterens og hans Efterladtes Ret til Erstatning hos Eieren for anvendte Beføstninger paa Gaardens Bygninger, Inventarier eller Jorder ikke for Forpagtnin-